

## Moj koledarček.

I mam čeden stenski koledarček, ki sem si ga naredila sama. Nanj sem naslikala sličico, tako da se nasmeheš, ako jo vidiš, ker je res tako živobarvna, pisana in vesela.

Med šaro sem našla konček traku. Vse barve ima: zeleno, rumeno, rdečo, plavo — prav kot košček poletnega travnika. Tega sem spela zgoraj na koledarčku v pentljo. In zdaj pravzaprav niti ne vem, kaj je dražestneje: sličica ali pentlja.

Koledarček me je stal le 50 stotink. Bloka si namreč nisem mogla narediti sama. Kupila sem ga natančno 14 dni po novem letu. Tedaj so namreč bloki cenejši.

Štirinajst dni sem bila brez koledarja. Zato pa sem potem lahko odtrgala kar 14 lističev hkrati.

Moj koledarček bi mogel biti pravzaprav v sobi kakega učenjaka, kjer leži prahu za prst na debelo po starih, obledelih obeskih. Tu šele bi prišel prav v veljavo. Toda strah bi ga bilo tamkaj prav gotovo ves dan, in dolgčas bi mu bilo. Pa vsakokrat, ko bi stari učenjak iztegnil suhi prst, da nenežno utrga bloku list, bi postal koledarček za spoznanje bledejši. O ne, moj veselopisani koledarček vendarle ne pristoja v temno, mračno učenjakovo sobo! Sploh pa, kdo ve, če bi ga le-ta pustil tjakaj?

Moj koledarček je že posebne vrste. Vsaka poteza čopiča, vsaka črtica ima svojo povest — ker sem v vsako potezo in črtico čopiča vdela sen. Zato je tudi moj koledarček tako bajno pisan.

In pri vsem tem je še tako moder in umen. Tega mu na vnanjost prav nihče ne prisodi. Na vsakem listku ima izrek globoke modrosti. Enkrat o sreči, drugič o ljubavi in o rožah, ki ranijo, pa spet o resnobi življenja, pa o delu, o smrti, in včasih grenko-bridke nauke.

Res čuditi se je modrosti mojega koledarčka. Ve, kdaj je dovoljeno zazvoniti velikonočnim zvonovom; ve, kdaj razcvete jesen na grobeh krizanteme, in ve, kdaj naj vzcve to na vrbovju mačice, kdaj naj odlete lastovke, in ve celo, kdaj goduje Francek, mali Francek.

Nedavno pa se mi je koledarček srčno nasmehnil. In ker sem ga pogledala začudeno, mi je rekel: »Ti, danes je pa tvoj god.«

»Da, pač!« sem se domislila, »a sedaj ni več, kot je bilo nekdanj; nič več — vse drugače je!«

Tedaj me je prav resno pogledal. A takoj se je vnovič nasmehnil: »Kmalu bo prišla pomlad. In tedaj bo spet tako lepo, lepo na tem božjem svetu — vse polno petja in radosti.«

Nekoč se je uglobila v koledarčkove očke mehka, sanjavogloboka dušica, in skrivnostno je zašepetal: »Ko bo sneg odel poljane, tedaj bo prišlo božje Detece z zvezdnatih višin na zemljo, na to ubogo, ubogo zemljo« . . .

Vsako jutro odtrgam listič od ljubega koledarčka. Tedaj si da sunek, obstoji pozorno: »Javljam pokorno — danes je 1. april« — ali kakršen in kateri dan že je. Tako je šest dni. Sedmi dan pa ne pride več navaden, črn listič na pozorišče, ampak svetel, rdeč. Tedaj vem: danes je nedelja, danes mi je treba nedeljskega oblačila. Takrat obiščem Gospoda. Ta pa ni prav nič kot gospôda, pred katero imam nemir, je-li smo došli prav in dobro ali ne. Gospod Bog se vedno zveseli našega obiska. Kako dober, solnčen je njegov pogled! En pogled samo — in prah vsakdanjosti izgine z naše duše, in v srcu nastane svetlo, zlato nedeljsko jutro . . .

Včasih pogledam vprašujoče na svoj koledarček, skoroda nekam trepetaje. Tedaj mislim, moram misliti: »Vsak list je dan, en dan mojega življenja. Tako odpadajo drug za drugim. Pa bodisi, da mi je prinesel veselje

ali žalost, ne ostane, ampak mine, izgine. In do konca dalje, dokler blok ne bo prazen. Tedaj mora moj koledarček umreti, ker ne presega starosti enega leta.«

Na Silvestrovo, v tihi noči, ko bodo plesale nad strehami snežinke v vetrovnem vrtincu in bo plapolal ogenj v pečici moje izbe, bom pogledala še enkrat, poslednjič na svoj koledarček — v slovo — in ga bom položila, položila sama na žerjavico. Visoko bo vzplamtel — moj koledarček mrtev! Toda iz pepela se bodo dvignile pestre, bajne sanje in švigale neslišno ob tihih stenah semtertja.

Mnogo ljudi gre na Silvestrovo k vedeževalkam, ali pa uliva svinec. Jaz obhajam pa drugače slovo in konec leta: Sedim v poltemi in prisluškujem, kaj mi še šepče moj mrtvi koledarček. In tedaj opazim, da še niso šli vsi lističi v pozabnost. Nekaj, malenkost, se mi jih je zarisalo v srce. Skoro bi jih ne poznala več. In to niso oni navadni črni lističi in tudi ne oni rdeči, praznični. Zlati pa so, zlati . . . zlati!

Štirinajst dni po novem letu mi bo visel že drug koledarček na steni. Tako gre dalje — eno leto, deset, mogoče jih bo celo petdeset. Kdo pa ve? . . . In nekega jutra me bo moj koledarček čakal zaman. Naslednjega dne tudi, in si niti mislil ne bo, zakaj me ni več k njemu . . .

